

Referat despre sculptura ca o noutate a artei mesopotamiene - a doua parte

Domeniul preferat al sculptorului mesopotamian a fost basorelieful. (Capodoperele cunoscute sunt stela victoriei lui Naram-Sin si stela cu textul Codul lui Hammurabi). In arta figurativa documente de pictura lipsesc aproape cu desavirsire basorelieful a fost genul cel mai mult cultivat. Cu deosebire de catre asirieni.

Intr-adevar, cu inceputul mileniului intii i.e.n. Asiria devine un mare centru de arta. Zidurile palatelor erau acoperite literalmente cu suprafete mari de basoreliefuri, de o inalta calitate artistica pe care nu o vom mai regasi decat in Grecia si in Roma imperiala. Cum toata forta, bogatia si prestigiul Imperiului asirian deriva din spiritul sau razboinic brutal, temele basorelie-furilor vor fi alese in consecinta: scene de batalie, masacre, siruri de care de razboi, soldati, calareti si pedestrime, convoaie de prizonieri, populatii duse in captivitate, popoarele supuse aducand tributul invingatorilor... Artistul asirian nu cauta sa redea adevarul istoric al scenei, ci sa compuna un subiect care sa fie un elogiu adus puterii regale, vitejiei si iscusintei regelui in ale razboiului sau vanatorii. Chiar si foarte putinele scene din viata poporului erau astfel alese incat sa aminteasca, iarasi si iarasi, ca toata tara munceste pentru atotputernicul ei stapin regal.

Marea cantitate de basoreliefuri, dimensiunile lor, executia lor desavirsita ca tehnica, arata ca sculptorii din serviciul stapinitorilor asirieni lucrau in colective de creatie. Compozitia lor preferata era friza, desfasurarea subiectului, a naratiei, pe suprafete impunatoare. Temele se repeta, uniform, figurile se repeta, uniforme. Totusi, impresia de monotonie este intrucitva recuperata de perfectiunea executiei, care vizeaza realizarea impresiei de forta si de solemnitate: tinuta martiala, trupuri vinjoase, muschi incordati, parul bogat si perfect coafat, vesminte somptuoase, hamasamente la fel de somptuoase... Forta, solemnitate, somptuozitate si o ingrozitoare rigiditate. Un adevarat, un suprem elogiu al despotismului si al fortei fizice brutale.

Bineinteles ca, intr-o asemenea conceptie artistica, femeile si copiii n-aveau ce cauta. Gingasia, gratia, afectiunea, umanitatea, au disparut. Dealtmin-teri, nici n-au existat vreodata in arta acestor razboinici cruzi. Interesul pentru om, pentru sufletul omenesc, pentru viata sa interioara, este total absent. In schimb, sculptorul asirian este un artist animalier extraordinar. (Leul, in special, este desenat intr-adevar dupa natura). Frumusetea animalului il intereseaza mai sincer si mai mult decat omul. Reprezentarea anatomiei si a miscarii, a odihnei si a furiei, a suferintei si a agoniei animalului fereastra pe care artistul si-o deschide spre a privi cu sinceritate natura, pulsatie autentica a vietii, umanitatea transferata In fiinta animalului, ramine fara andoiala titlul de glorie al sculptorului asirian.